

ligesom den blev vedtaget sidst, da den forelaa i en anden Redaction. — Angaaende § 28, som var § 29, da Loven sidst forelaa her, blev der dengang af Folkethinget taget den Beslutning, at den Bevilling, som gives ved denne Paragraph, indskrænkedes til at gjælde for eet Aar. Fra Regjeringens Side var den foreslaet at skulle gjælde for 5 Finantsaar; Folkethinget indskrænkede den, som sagt, til kun at gjælde for 1 Aar. Landstthinget har nu taget den Beslutning, at Paragraphen skulle gjælde vedvarende, og det er altsaa gaaet langt udover, hvad Regjeringen havde foreslaet. Det erede Thing vil see, at naar der tilføjes „aarlig“, saa er der ikke sat nogen Tidsgrensdse, saa er Paragraphen gjort gjældende saalænge, indtil en ny Lov forandrer den; det kan Udvalget ikke tilraade, det maa foreslaae, at Paragraphen igjen gives det samme Indhold, som den havde, da den sidst blev vedtagen her i Folkethinget, hvilket vil see ved Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 4. — Da Loven sidst blev vedtaget her, blev der ogsaa vedtaget en § 30, angaaende en Forandring af Lønningen for geistlige Embedsmænd fra 1ste April 1865. Denne § er ogsaa udgaaet i Landstthinget; Udvalget foreslaaer at gjenoptage den, men har ogsaa med Hensyn til den fremsat en forandret Redaction saaledes, at den ikke nu har den Bestemmelse, som fra Modstandernes Side dengang blev anseet som det meest Anstødelige i den. Der stod dengang i Paragraphen, at naar en Lønningslov ikke var udkommen inden 1ste April 1865, saa skulle Lønnen for de geistlige Embeder, som derefter bleve ledige, foreløbigt bestemmes ved Finantsloven; nu lyder Slutningen af Forslaget saaledes: „Efter det ovennævnte Tidspunkt maa Lønnen for de geistlige Embeder, der blive ledige, ikke bestaae i Tiender eller andre lignende Naturalleveringer.“ Det er altsaa kun her bestemt, at Lønnen ikke maa bestaae i saadanne Gjenstande som Tiender eller andre lignende Naturalleveringer, men der er ikke fastsat noget Videre om Størrelsen af de Lønninger, der herefter blive fastsatte. Man kunde jo nu sige, at det ikke vilde være gjørligt at faae en Lønningslov om disse Forhold til 1ste April 1865; men det skulle dog være mærkeligt, om der, naar der

var en god Villie tilstede hos Regjeringen og Rigsdagen om at faae en saadan Lønningslov, virkelig skulle gaae 5 Aar hen med at faae den; det er vel ikke sagt, at en saadan Lov vilde blive vedtagen første Gang, den blev foreslagt, men naar der gives 5 Aar til at faae den istand, kan jeg ikke betvivle, at den vil kunne blive behandlet og udkomme inden det anførte Tidspunkt. Forjaavdt dette imidlertid ikke skulle kunne lykkes, er her dog ikke i Forslaget bestemt Noget om, hvorledes disse Lønninger skulle fremkomme. Det har viist sig, at en Samling af Mænd, som have de forskjellige Meninger om den paagjældende Sag, dog have kunnet enes om at foreslaae en vis Bestemmelse i Finantsloven for næste Finantsaar angaaende et lignende Forhold, og det er vel at antage, at begge Rigsdagens Afdelinger ogsaa vilde give dette Forslag deres Billigelse, naar det kommer til at foreligge; derigjennem vil altsaa være anvist en Vej til at ordne ogsaa den foreliggende Sag til den Tid, dersom det virkelig ikke skulle kunne lykkes forinden at faae en Lønningslov istand. Jeg kan saaledes ikke antage, at der vil kunne reises nogen væsentlig Indvending mod den foreslaaede nye Paragraph. — Forslaget under Nr. 6 falder ganske sammen med det Forslag, som nylig blev vedtaget ved den foregaaende Lov, og jeg behøver altsaa ikke at motivere det.

Justitsministeren: Hvor ugerne jeg end gjør det, maa jeg dog erklære, at jeg ikke vil kunne gaae ind paa den Bestemmelse, hvis Opgørelse i Loven er Gjenstand for Forslaget under Nr. 3. Det forekommer mig meget klart, at en Forfrist om, at Justits- og Magistrats-Embeder, der blive vacante og hidtil have været aflagte med Sportler, ikke længere, enten i det Hele eller delvis, skulle kunne aflegges med disse, men have fast Løn, ikke har en passende Plads i en Lov som den, der nu foreligger; det synes mig, at en Bestemmelse af denne Natur ikke hører hjemme i en Lov, som gaaer ud paa at fastsætte Lønningernes Størrelse for de forskjellige Embedsmænd. Jeg skal imidlertid ikke udhøve dette Moment som et, der i sig selv vilde være afgjørende for mig, fordi man ialtfald kunde sige, at det jo ikke